

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 15ης Ιανουαρίου 1997*

Στην υπόθεση T-77/95,

Syndicat français de l'express international, επαγγελματική ένωση γαλλικού δικαίου, με έδρα το Roissy-en-France (Γαλλία),

DHL international, εταιρία γαλλικού δικαίου, με έδρα το Roissy-en-France,

Service CRIE, εταιρία γαλλικού δικαίου, με έδρα το Παρίσι,

May Courier, εταιρία γαλλικού δικαίου, με έδρα το Παρίσι,

εκπροσωπούμενες από τους Éric Morgan de Rivery, δικηγόρο Παρισιού, και Jacques Derepne, δικηγόρο Βρυξελλών και Παρισιού, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Alex Schmitt, 62, avenue Guillaume,

προσφεύγουσες,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης αρχικώς από τους Francisco Enrique González Díaz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, και Jean-Francis Pasquier, δημόσιο υπάλληλο κράτους μέλους αποσπασμένο στην Επιτροπή, και στη συνέχεια από τους Richard Lyal, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, και Jean-Francis Pasquier, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της απόφασης SG (94) D/19144 της Επιτροπής, της 30ής Δεκεμβρίου 1994, περί απορρίψεως της καταγγελίας του Syndicat français de l'express international της 21ης Δεκεμβρίου 1990,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους B. Vesterdorf, Πρόεδρο, C. P. Βριέτ και A. Ροτοκί, δικαστές,

γραμματέας: J. Palacio González, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 14ης Νοεμβρίου 1996,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Πραγματικά περιστατικά

- 1 Στις 21 Δεκεμβρίου 1990, η επαγγελματική ένωση Syndicat français de l'express international (στο εξής: SFEI), της οποίας μέλη είναι οι τρεις άλλες προσφεύγουσες, κατέθεσε στην Επιτροπή καταγγελία με σκοπό να διαπιστωθεί η παράβαση από το Γαλλικό Δημόσιο των άρθρων 92 επ. της Συνθήκης ΕΟΚ (νυν Συνθήκης ΕΚ, στο εξής: Συνθήκη).
- 2 Στις 18 Μαρτίου 1991 πραγματοποιήθηκε στις Βρυξέλλες άτυπη συνάντηση των εκπροσώπων της καταγγέλλουσας με τους εκπροσώπους της Επιτροπής. Το αργότερο την ημερομηνία αυτή, εγέρθηκε το ζήτημα ενδεχομένης παραβάσεως του άρθρου 86 από τα Γαλλικά Ταχυδρομεία (στο εξής: Poste), υπό την ιδιότητά τους ως επιχειρήσεως, του άρθρου 90 από το Γαλλικό Δημόσιο και των άρθρων 3, στοιχείο ζ', 5 και 86 της Συνθήκης από το Γαλλικό Δημόσιο.
- 3 Οι ανταλλαγείσες απόψεις, όπως τις υπενθύμισαν οι προσφεύγουσες, χωρίς να τις αμφισβητήσει η Επιτροπή, μπορούν να συνοψιστούν ως εξής.
- 4 Βάσει του άρθρου 86, οι προσφεύγουσες κατήγγειλαν την τεχνικοδιοικητική και εμπορική υποστήριξη την οποία η Poste φερόταν ότι παρείχε στη θυγατρική της, τη Société française de messageries internationales (GDEW France από το 1992) (στο εξής: SFMI), η οποία δρα στον τομέα της ταχείας επιδόσεως διεθνούς αλληλογραφίας.
- 5 Όσον αφορά την τεχνικοδιοικητική υποστήριξη, οι προσφεύγουσες διαμαρτυρήθηκαν κατά της θέσεως στη διάθεση της SFMI της υποδομής της Poste, με σκοπό τη συλλογή, διαλογή, μεταφορά, διανομή και παράδοση της

αλληλογραφίας στον πελάτη, κατά της υπέρβασης προνομιακής διαδικασίας εκτελωνισμού, η οποία συνήθως επιφυλάσσεται για την Poste, και κατά της παροχής προνομιακών χρηματοοικονομικών όρων. Όσον αφορά την εμπορική υποστήριξη, οι προσφεύγουσες προέβλεψαν, αφενός, τη μεταφορά στοιχείων της υπεραξίας μιας επιχειρήσεως, όπως είναι η πελατεία και η δυνατότητα προσελκύσεως πελατείας, και, αφετέρου, τη διενέργεια από την Poste υπέρ της SFMI πράξεων προωθήσεως και διαφημίσεως.

- 6 Κατά τις προσφεύγουσες, η καταχρηστική συμπεριφορά της Poste συνίστατο στο ότι παρείχε στη θυγατρική της εταιρία SFMI τη δυνατότητα να επωφεληθεί της υποδομής της, με ασυνήθιστα ευνοϊκούς όρους, προκειμένου η δεσπόζουσα θέση που η Poste κατείχε στην αγορά των βασικών υπηρεσιών ταχυδρομείου να επεκταθεί στη συναφή αγορά των υπηρεσιών της ταχείας επιδόσεως διεθνούς αλληλογραφίας. Η καταχρηστική αυτή πρακτική συγκριμμενοποιήθηκε με διασταυρούμενες επιδοτήσεις υπέρ της SFMI.
- 7 Επικαλούμενες, αφενός, το άρθρο 90 και, αφετέρου, τα άρθρα 3, στοιχείο ζ', 5 και 86 της Συνθήκης, οι προσφεύγουσες υποστήριξαν ότι οι παράνομες μορφές συμπεριφοράς της Poste όσον αφορά την αρωγή που παρείχε προς τη θυγατρική της εταιρία οφείλονταν σε σειρά εντολών και οδηγιών του Γαλλικού Δημοσίου.
- 8 Στις 10 Μαρτίου 1992, η Επιτροπή απηύθυνε στο διοικητικό συμβούλιο της καταγγέλλουσας έγγραφο περί απορρίψεως της καταγγελίας που στηριζόταν στο άρθρο 86 της Συνθήκης.
- 9 Στις 16 Μαΐου 1992, οι SFEI, DHL International, Service Crie και May Courier άσκησαν προσφυγή ακυρώσεως κατά της αποφάσεως αυτής, η οποία κρίθηκε απαράδεκτη από το Πρωτοδικείο (διάταξη της 30ής Νοεμβρίου 1992, T-36/92, SFEI κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-2479). Κατόπιν της ασκήσεως αιτήσεως αναιρέσεως, η διάταξη αυτή αναιρέθηκε από το Δικαστήριο, το οποίο ανέπεμψε την υπόθεση στο Πρωτοδικείο (απόφαση της 16ης Ιουνίου 1994, C-39/93 P, SFEI κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. I-2681).

- 10 Με έγγραφο της 4ης Αυγούστου 1994, η Επιτροπή ανακάλεσε την επίδικη απόφαση στην υπόθεση T-36/92. Κατόπιν αυτού, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι παρείχε η έκδοση αποφάσεως (διάταξη της 3ης Οκτωβρίου 1994, T-36/92, SFEI κ.λπ. κατά Επιτροπής, μη δημοσιευθείσα στη Συλλογή).
- 11 Στις 29 Αυγούστου 1994, η SFEI απηύθυνε στην Επιτροπή έγγραφο οχλήσεως, σύμφωνα με το άρθρο 175 της Συνθήκης.
- 12 Στις 28 Οκτωβρίου 1994, η Επιτροπή απηύθυνε στη SFEI έγγραφο βάσει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 25ης Ιουλίου 1963, περί των ακροάσεων που προβλέπονται στο άρθρο 19, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 37, στο εξής: κανονισμός 99/63), πληροφορώντας την για την πρόθεσή της να απορρίψει την καταγγελία.
- 13 Με έγγραφο της 28ης Νοεμβρίου 1994, η SFEI υπέβαλε στην Επιτροπή τις παρατηρήσεις της και την κάλεσε να της απευθύνει οριστική απόφαση.
- 14 Στις 30 Δεκεμβρίου 1994, η Επιτροπή έλαβε την απόφαση που αποτελεί το αντικείμενο της υπό κρίση προσφυγής (στο εξής: Απόφαση). Η Απόφαση κοινοποιήθηκε στη SFEI στις 4 Ιανουαρίου 1995.
- 15 Η Απόφαση, υπό μορφή εγγράφου υπογεγραμμένου από τον επίτροπο K. Van Miert, έχει ως εξής (η αρίθμηση των παραγράφων δεν παρατίθεται):

«Η Επιτροπή αναφέρεται στην καταγγελία που καταθέσατε στις υπηρεσίες της στις 21 Δεκεμβρίου 1990 και στην οποία επισυνάφθηκε αντίγραφο χωριστής καταγγελίας που υποβλήθηκε στις 20 Δεκεμβρίου 1990 στο γαλλικό Συμβούλιο Ανταγωνισμού. Οι δύο καταγγελίες αφορούσαν τις παρεχόμενες από τα γαλλικά δημόσια ταχυδρομεία υπηρεσίες ταχείας επιδόσεως διεθνούς αλληλογραφίας.

Στις 28 Οκτωβρίου 1994, οι υπηρεσίες τις Επιτροπής σας απηύθυναν έγγραφο βάσει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63, στο οποίο σημειωνόταν ότι τα στοιχεία που συνελέγησαν κατά την εξέταση της υποθέσεως δεν παρείχαν στην Επιτροπή τη δυνατότητα να δώσει ευνοϊκή συνέχεια στην καταγγελία σας ως προς τα ζητήματα που αφορούν το άρθρο 86 της Συνθήκης και με το οποίο κληθήκατε να υποβάλετε τα σχετικά σχόλιά σας.

Με τα σχόλιά σας της 28ης Νοεμβρίου 1994, εμμείνετε στην άποψή σας όσον αφορά την καταχρηστική εκμετάλλευση της δεσπόζουσας θέσεως της γαλλικής Poste και της SFMI.

Ως εκ τούτου, υπό το φως των σχολίων αυτών, η Επιτροπή σας γνωστοποιεί διά της παρούσης την τελική της απόφαση σχετικά με την από 21 Δεκεμβρίου 1990 καταγγελία σας όσον αφορά την κίνηση διαδικασίας βάσει του άρθρου 86.

Η Επιτροπή θεωρεί, για τους λόγους που εκτίθενται λεπτομερώς στο από 28 Οκτωβρίου 1994 έγγραφό της, ότι δεν υπάρχουν εν προκειμένω επαρκή στοιχεία που να αποδεικνύουν ότι εξακολουθούν να υφίστανται οι φερόμενες παραβάσεις, ώστε να δοθεί ευνοϊκή συνέχεια στην αίτησή σας. Συναφώς, τα από 28 Νοεμβρίου 1994 σχόλιά σας δεν προσκομίζουν κανένα νέο στοιχείο που να επιτρέπει στην Επιτροπή να μεταβάλει το συμπέρασμα αυτό, το οποίο στηρίζεται στην αιτιολογία που παρατίθεται κατωτέρω.

Αφενός, στο πράσινο βιβλίο σχετικά με την ανάπτυξη ενιαίας αγοράς των υπηρεσιών ταχυδρομείου καθώς και στις κατευθυντήριες γραμμές για την ανάπτυξη των κοινοτικών υπηρεσιών ταχυδρομείου [COM(93) 247 τελικό της 2ας Ιουνίου 1993] θίγονται, μεταξύ άλλων, τα κύρια ζητήματα που εγείρονται στην καταγγελία της SFEI. Παρ' όλον ότι τα έγγραφα αυτά δεν περιέχουν παρά προτάσεις *de lege ferenda*, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη κυρίως για την εκτίμηση του αν η Επιτροπή χρησιμοποιεί προσηκόντως τους περιορισμένους

πόρους της, και ιδίως του αν οι υπηρεσίες της εργάζονται για την ανάπτυξη ενός κανονιστικού πλαισίου σχετικά με το μέλλον της αγοράς των υπηρεσιών ταχυδρομείου, αντί να ερευνά εξ ιδίας πρωτοβουλίας τις ενδεχόμενες παραβάσεις που της γνωστοποιούνται.

Αφετέρου, η έρευνα που διεξήχθη, βάσει του κανονισμού 4064/89, σχετικά με την κοινή επιχείρηση (GD Net), την οποία συνέστησαν η TNT, η Poste και τέσσερα άλλα δημόσια ταχυδρομεία, οδήγησε την Επιτροπή να δημοσιεύσει την απόφαση της 2ας Δεκεμβρίου 1991 στην υπόθεση IV/M.102. Με την απόφαση της 2ας Δεκεμβρίου 1991, η Επιτροπή αποφάσισε να μην αντιταχθεί στη γνωστοποιηθείσα συγκέντρωση και να την κηρύξει συμβιβάσιμη με την κοινή αγορά. Τόνισε όμως ιδιαίτερος ότι, όσον αφορά την κοινή επιχείρηση, “η σχεδιαζόμενη πράξη δεν δημιουργεί ή δεν ενισχύει μια δεσπόζουσα θέση που θα μπορούσε να εμποδίσει σημαντικά τον ανταγωνισμό στην κοινή αγορά ή σε μεγάλο τμήμα της”.

Μερικά ουσιώδη σημεία της αποφάσεως αφορούσαν την επίπτωση που οι δραστηριότητες της πρώην SFMI μπορούσαν να έχουν στον ανταγωνισμό: η αποκλειστική πρόσβαση της SFMI στον εξοπλισμό της Poste περιορίστηκε στην ακτίνα δράσεώς της και επρόκειτο να παύσει δύο έτη μετά το πέρας της συγχωνεύσεως, κρατώντας την έτσι μακριά από οποιαδήποτε δραστηριότητα υπεργολαβίας της Poste. Οποιαδήποτε νομίμως παρεχόμενη από την Poste στη SFMI διευκόλυνση προσβάσεως έπρεπε να παρασχεθεί, καθ’ όμοιον τρόπο, σε οποιονδήποτε άλλον επιχειρηματία δρώντα στην αγορά της ταχείας επιδόσεως αλληλογραφίας, με τον οποίο θα συμβαλλόταν η Poste.

Η κατάληξη αυτή εναρμονίζεται πλήρως με τις προταθείσες για το μέλλον λύσεις που μας υποβάλατε στις 21 Δεκεμβρίου 1990. Είχατε ζητήσει να υποχρεωθεί η SFMI να καταβάλλει για τις υπηρεσίες των PTT το ίδιο αντίτιμο που θα κατέβαλλε αν οι υπηρεσίες αυτές της παρείχοντο από ιδιωτική εταιρία, στην περίπτωση που η SFMI επιλέξει να συνεχίσει να χρησιμοποιεί τις υπηρεσίες αυτές· να “τεθεί τέρμα σε όλες τις ενισχύσεις και διακρίσεις” και να “προσαρμόσει η SFMI τις τιμές της σύμφωνα με την πραγματική αξία των υπηρεσιών που παρέχει η Poste”.

Συνεπώς, είναι πρόδηλο ότι τα προβλήματα που προβάλατε σχετικά με τον τωρινό και μελλοντικό ανταγωνισμό στον τομέα της ταχείας επιδόσεως διεθνούς αλληλογραφίας έχουν επιλυθεί ικανοποιητικώς με τα μέτρα που ήδη έχει λάβει η Επιτροπή.

Αν φρονείτε ότι οι όροι που επιβλήθηκαν στην Posie στο πλαίσιο της υποθέσεως IV/M.102 δεν έχουν τηρηθεί, ιδίως δε στον τομέα της μεταφοράς και της διαφημίσεως, τότε σε σας απόκειται να προσκομίσετε — στο μέτρο του δυνατού — τις αποδείξεις και, ενδεχομένως, να υποβάλετε καταγγελία βάσει του άρθρου 3.2 του κανονισμού 17/62. Ωστόσο, φράσεις όπως “προς το παρόν τα τιμολόγια (εκτός ενδεχομένων εκπτώσεων) της SFMI παραμένουν σημαντικώς χαμηλότερα των τιμολογίων των μελών της SFEE” (σ. 3 του από 28 Νοεμβρίου εγγράφου σας) ή “η Chronopost έχει διαφημίσεις επί των φορτηγών των δημοσίων ταχυδρομείων” (έκθεση δικαστικού επιμελητή επισυναφθείσα στο έγγραφο σας) θα έπρεπε να στηρίζονται σε πραγματικά στοιχεία που να δικαιολογούν έρευνα από τις υπηρεσίες της Επιτροπής.

Οι ενέργειες στις οποίες προβαίνει η Επιτροπή βάσει του άρθρου 86 της Συνθήκης έχουν ως στόχο τη διατήρηση πραγματικού ανταγωνισμού στην εσωτερική αγορά. Στην περίπτωση της κοινοτικής αγοράς των υπηρεσιών της ταχείας επιδόσεως διεθνούς αλληλογραφίας, λαμβανομένων υπόψη των όσων εκτέθηκαν λεπτομερώς ανωτέρω, χρειάζεται να προσκομιστούν νέα πληροφορικά στοιχεία σχετικά με ενδεχόμενες παραβάσεις του άρθρου 86 ώστε να μπορέσει η Επιτροπή να δικαιολογήσει έρευνα σχετικά με τις εν λόγω δραστηριότητες.

Εξάλλου, η Επιτροπή θεωρεί ότι δεν έχει υποχρέωση να εξετάζει ενδεχόμενες παραβάσεις των κανόνων ανταγωνισμού που έλαβαν χώρα στο παρελθόν, αν ο μοναδικός στόχος ή η μοναδική συνέπεια της εξετάσεως αυτής είναι να εξυπηρετηθούν τα ατομικά συμφέροντα των ενδιαφερομένων. Η Επιτροπή δεν βλέπει συμφέρον για τη διεξαγωγή μιας τέτοιας έρευνας βάσει του άρθρου 86 της Συνθήκης.

Για τους πιο πάνω λόγους, σας πληροφορώ ότι η καταγγελία σας απορρίπτεται.»

Διαδικασία

- 16 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 6 Μαρτίου 1995, οι προσφεύγουσες άσκησαν την υπό κρίση προσφυγή.
- 17 Στις 2 Οκτωβρίου 1996, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 14 και 51 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, η ολομέλεια του Πρωτοδικείου αποφάσισε να παραπέμψει στο τρίτο τμήμα την υπόθεση, η οποία αρχικώς είχε ανατεθεί στο τρίτο πενταμελές τμήμα.
- 18 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (τρίτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων. Ωστόσο, στο πλαίσιο των μέτρων οργάνωσης της διαδικασίας, κάλεσε τους διαδίκους να απαντήσουν σε ορισμένες γραπτές ερωτήσεις, πράγμα που έπραξε κάθε ένας από αυτούς με έγγραφα της 30ής Οκτωβρίου 1996.
- 19 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις προφορικές ερωτήσεις κατά τη δημόσια συνεδρίαση της 14ης Νοεμβρίου 1996.

Αιτήματα των διαδίκων

- 20 Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:
- να ακυρώσει την απόφαση SG (94) D/19144 της Επιτροπής της 30ής Δεκεμβρίου 1994·
  - να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Με το υπόμνημα απαντήσεως, οι προσφεύγουσες ζήτησαν επίσης από το Πρωτοδικείο:

— να διατάξει, αν παραστεί ανάγκη, να προσκομιστούν όλα τα έγγραφα από τα οποία προκύπτει α) η απόδειξη ότι εκτελέστηκαν οι υποχρεώσεις που επιβλήθηκαν στο πλαίσιο της υποθέσεως GD Nei και ότι τέθηκε τέρμα στις διασταυρούμενες επιδοτήσεις και β) η απόδειξη ότι εσκεμμένως (ειδικά για να ευνοηθεί ένας γενικός πολιτικός διακανονισμός του ζητήματος της ελευθερώσεως του ταχυδρομικού τομέα) αρνήθηκε η Επιτροπή να συναγάγει συμπεράσματα από τις παραβάσεις των κανόνων ανταγωνισμού που κατήγγειλαν οι προσφεύγουσες και διαπίστωσε η ίδια.

21 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως: παράβαση του άρθρου 86 της Συνθήκης

Επιχειρήματα των διαδίκων

22 Κατά τις προσφεύγουσες, από την εξέλιξη της διαδικασίας στην υπόθεση αυτή, ιδίως δε από τη συνάντηση της 18ης Μαρτίου 1991, από τα προαναφερθέντα έγγραφα της Επιτροπής της 10ης Μαρτίου 1992, της 4ης Αυγούστου 1994, της 28ης Οκτωβρίου 1994 και της 30ής Δεκεμβρίου 1994, από την εξέταση των υπομνημάτων της Επιτροπής στο πλαίσιο της υποθέσεως T-36/92 και από την προαναφερθείσα απόφαση του Δικαστηρίου της 16ης Ιουνίου 1994, προκύπτει σαφώς ότι η Επιτροπή προέβη σε εξέταση των πραγματικών περιστατικών που επικαλέστηκαν οι προσφεύγουσες με την καταγγελία τους από πλευράς του άρθρου 86 της Συνθήκης και δεν ερεύννησε, όπως ισχυρίζεται τώρα, μόνον αν υφίστατο κοινοτικό συμφέρον για την έναρξη έρευνας. Έτσι, έχοντας προδήλως εφαρμόσει το άρθρο 86 της Συνθήκης, η Επιτροπή παρέβη τη διάταξη αυτή διτώς.

- 23 Με το πρώτος σκέλος αυτού του λόγου ακυρώσεως, οι προσφεύγουσες διατείνονται ότι, στηρίζοντας την απόφαση περί απορρίψεως της καταγγελίας σε συμπεράσματα αντληθέντα από μια απόφαση εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 4064/89 του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1989, για τον έλεγχο των συγκεντρώσεων μεταξύ επιχειρήσεων (στο εξής: κανονισμός 4064/89) (απόφαση 91/C 322/14 της Επιτροπής, της 2ας Δεκεμβρίου 1991, στην υπόθεση IV/M.102, TNT/Canada Post, DBP Postdienst, La Poste, PTT Post και Sweden Post, ΕΕ 1991, C 322, σ. 19, στο εξής: απόφαση GD Net), η Επιτροπή παρέβη τις διατάξεις του άρθρου 86 για τους ακόλουθους τρεις λόγους.
- 24 Πρώτον, η Επιτροπή υπέπεσε σε νομική πλάνη, καθόσον οι μέθοδοι και τα κριτήρια εκτιμήσεως των υποβληθέντων στην κρίση της πραγματικών περιστατικών διαφέρουν αναλόγως του αν ο εφαρμοζόμενος νομικός κανόνας είναι το άρθρο 86 ή ο κανονισμός 4064/89.
- 25 Δεύτερον, δεν μπορούσε εγκύρως να αναφερθεί στην απόφαση GD Net, εφόσον οι εμπλεκόμενοι και τα πραγματικά περιστατικά διαφέρουν εκείνων της καταγγελίας.
- 26 Τρίτον, μη τηρώντας τις αρχές που η ίδια έχει θέσει για την εκτίμηση της νομιμότητας των διασταυρουμένων επιδοτήσεων όπως αυτές που καταγγέλλθηκαν βάσει του άρθρου 86 της Συνθήκης και στηριζόμενη σε απρόσφορη νομική συλλογιστική, η Επιτροπή υπέπεσε σε νομική πλάνη.
- 27 Με το δεύτερο σκέλος αυτού του λόγου ακυρώσεως, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι, καίτοι ανεγνώρισε την ύπαρξη διαφόρων καταστάσεων ασυμβιβάστων με το άρθρο 86 της Συνθήκης, η Επιτροπή αποφάσισε, ουσιαστικώς για πολιτικούς σκοπούς, να μην επιβάλει κυρώσεις, χορηγώντας έτσι εξαίρεση στην παράβαση που είχε κληθεί να διαπιστώσει.
- 28 Η Επιτροπή ζητεί την απόρριψη αυτού του λόγου ακυρώσεως, υποστηρίζοντας στην ουσία ότι δεν εφάρμοσε το άρθρο 86 της Συνθήκης, αλλά ότι περιορίστηκε να απορρίψει την καταγγελία δεδομένου ότι η εξέτασή της δεν παρουσίαζε επαρκές κοινοτικό συμφέρον.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 29 Κατά πάγια νομολογία, το άρθρο 3 του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25, στο εξής: κανονισμός 17), δεν παρέχει στον υποβάλλοντα δυνάμει του άρθρου αυτού αίτηση το δικαίωμα να αξιώσει από την Επιτροπή την έκδοση απόφασης, κατά την έννοια του άρθρου 189 της Συνθήκης, ως προς το αν υφίσταται ή όχι παράβαση του άρθρου 85 και/ή του άρθρου 86 της Συνθήκης (βλ., ιδίως, την απόφαση του Πρωτοδικείου της 24ης Ιανουαρίου 1995, T-114/92, ΒΕΜΙΜ κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-147, σκέψη 62). Επί πλέον, η Επιτροπή δικαιούται να απορρίψει καταγγελία όταν διαπιστώνει ότι η υπόθεση δεν παρουσιάζει επαρκές κοινοτικό συμφέρον που να δικαιολογεί τη συνέχιση της εξετάσεως της υποθέσεως (προαναφερθείσα απόφαση ΒΕΜΙΜ κατά Επιτροπής, σκέψη 80).
- 30 Εν προκειμένω, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως που προβάλλουν οι προσφεύγουσες στηρίζεται σε ερμηνεία της Αποφάσεως την οποία αμφισβητεί η Επιτροπή. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η απόρριψη της καταγγελίας στηρίχθηκε αποκλειστικώς στο ανεπαρκές κοινοτικό συμφέρον που παρουσίαζε η υπόθεση. Κατά συνέπεια, πρέπει να προσδιοριστεί ο λόγος που αποτελεί τη βάση της απορρίψεως της καταγγελίας.
- 31 Συναφώς, το Πρωτοδικείο επισημαίνει ότι, όπως σημειώνουν οι προσφεύγουσες, η μοναδική αναφορά στο κοινοτικό συμφέρον — και μάλιστα σιωπηρή καθόσον γίνεται λόγος μόνο για συμφέρον — εμφανίζεται στην προτελευταία παράγραφο της Αποφάσεως, που αφορά τις παρωχημένες παραβάσεις.
- 32 Εντούτοις, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι η έλλειψη κοινοτικού συμφέροντος για τη συνέχιση της εξετάσεως της καταγγελίας αποτελεί το υπόβαθρο ολόκληρης της Αποφάσεως. Συγκεκριμένα, η προτελευταία παράγραφος είναι διαχωριστή από το υπόλοιπο κείμενο. Έτσι, η Απόφαση υπενθυμίζει, καταρχάς, ότι ο τομέας των υπηρεσιών ταχυδρομείου αποτελεί το αντικείμενο συνολικής ανάλυσεως στο πλαίσιο του πράσινου βιβλίου για τις υπηρεσίες ταχυδρομείου [COM(91) 476 τελικό της 11ης Ιουνίου 1992] (στο εξής: πράσινο βιβλίο) και των κατευθυντηρίων γραμμών για την ανάπτυξη των κοινοτικών υπηρεσιών ταχυδρομείου [COM (93) 247 τελικό της 2ας Ιουνίου 1993] (στο εξής: κατευθυντήριες γραμμές), εγγράφων τα οποία πρέπει να λαμβάνονται υπόψη κατά την εκτίμηση του αν η Επιτροπή χρησιμοποιεί προσηκόντως τους περιορισμένους πόρους της. Στη συνέχεια, στην Απόφαση τονίζεται ότι οι καταγγελθείσες βάσει του άρθρου 86 της Συνθήκης παραβάσεις στη συγκεκριμένη

περίπτωση της ταχείας επιδόσεως διεθνούς αλληλογραφίας εξετάστηκαν και αντιμετωπίστηκαν από την Επιτροπή επ' ευκαιρία της αποφάσεως GD Net, με την οποία η Επιτροπή εκπλήρωσε τον ρόλο της στον τομέα της προστασίας του ανταγωνισμού. Εξάλλου, η Απόφαση υπογραμμίζει τόσο ότι οι καταγγέλλουσες δεν απέδειξαν ότι εξακολουθούν να υφίστανται παραβάσεις όσο και ότι η Επιτροπή δεν έχει υποχρέωση να ασχολείται με παρωχημένες παραβάσεις, υπό το πρίσμα μόνο του ατομικού συμφέροντος των ενδιαφερομένων. Η Επιτροπή συμπεραίνει ότι δεν βλέπει το συμφέρον για να παρέμβει. Συνεπώς, ολόκληρη η Απόφαση έχει υπαγορευθεί από την αναζήτηση της σκοπιμότητας παρεμβάσεως σ' έναν τομέα όπου η Επιτροπή έχει ήδη ασκήσει την εξουσία της. Για το παρόν και το μέλλον, κατά την άποψη της Επιτροπής, τα προβλήματα, ελλείψει αποδείξεως περί του εναντίου εκ μέρους των καταγγελλουσών, έχουν επιλυθεί κατά ικανοποιητικό τρόπο.

- 33 Επί πλέον, το Πρωτοδικείο επισημαίνει ότι, στην πραγματικότητα, τα στοιχεία που έγιναν δεκτά στην Απόφαση δεν έχουν νόημα αν θεωρηθούν ως νομική εκτίμηση βάσει του άρθρου 86 της Συνθήκης, εφόσον στην Απόφαση δεν περιέχεται κανένας ορισμός της σχετικής αγοράς, τόσο από γεωγραφικής απόψεως όσο και από απόψεως αντικειμένου, καμία εκτίμηση της θέσεως της Poste στην αγορά αυτή και κανένας χαρακτηρισμός των πρακτικών από πλευράς του άρθρου 86 της Συνθήκης.
- 34 Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο συμπεραίνει ότι η καταγγελία απορρίφθηκε μόνο για τον λόγο ότι, υπό τις συγκεκριμένες συνθήκες, η υπόθεση δεν παρουσίαζε επαρκές κοινοτικό συμφέρον.
- 35 Το συμπέρασμα αυτό δεν αναιρείται από τα προαναφερθέντα έγγραφα της Επιτροπής και από την προαναφερθείσα απόφαση του Δικαστηρίου της 16ης Ιουνίου 1994 στην υπόθεση SFEI κ.λπ. κατά Επιτροπής. Συγκεκριμένα, ακόμη και αν υποθεθεί ότι η Επιτροπή προέβη σε προκαταρκτική εξέταση των καταγγελλθέντων πραγματικών περιστατικών από πλευράς του άρθρου 86, τούτο δεν θα μπορούσε να αποκλείσει το ότι η Απόφαση στηρίχθηκε αποκλειστικώς στην έλλειψη επαρκούς κοινοτικού συμφέροντος (προαναφερθείσα απόφαση BEMIM κατά Επιτροπής, σκέψη 81).

- 36 Εφόσον, η Επιτροπή κατέληξε στο ότι η υπόθεση δεν παρουσίαζε επαρκές κοινοτικό συμφέρον και, συνεπώς, δεν χαρακτήρισε από πλευράς του άρθρου 86 της Συνθήκης τις καταγγελλόμενες πρακτικές, έπεται ότι ο λόγος ακυρώσεως που αντλείται από την παράβαση της διατάξεως αυτής είναι στο σύνολό του αλυσιτελής.
- 37 Λαμβανομένου υπόψη του συμπεράσματος αυτού, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι είναι σκόπιμο να μεταβάλει τη σειρά των προβληθέντων από τις προσφεύγουσες λόγων ακυρώσεως, προκειμένου να εξετάσει πρώτα τον λόγο ακυρώσεως που αντλείται από την παράβαση των νομικών κανόνων εκτιμήσεως του κοινοτικού συμφέροντος, ο οποίος προβλήθηκε μόνον επικουρικώς.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως: παράβαση των νομικών κανόνων εκτιμήσεως του κοινοτικού συμφέροντος

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 38 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν, πρώτον, ότι η νομολογία εξαρτά τη δυνατότητα απορρίψεως μιας καταγγελίας λόγω ελλείψεως κοινοτικού συμφέροντος από αυστηρές προϋποθέσεις (απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Σεπτεμβρίου 1992, T-24/90, Automec κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-2223, σκέψη 86), δηλαδή από τη σημασία της προβαλλομένης παραβάσεως για τη λειτουργία της κοινής αγοράς, την πιθανότητα αποδείξεως της υπάρξεώς της και την έκταση των αναγκαίων μέτρων έρευνας για την εκπλήρωση, υπό τις καλύτερες συνθήκες, της αποστολής που συνίσταται στην επίβλεψη της τηρήσεως των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης. Όμως, η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη τα στοιχεία αυτά· σε τελική ανάλυση, καμιά από τις προϋποθέσεις αυτές δεν πληρούνται εν προκειμένω.
- 39 Δεύτερον, οι προσφεύγουσες φρονούν ότι έγγραφα όπως το πράσινο βιβλίο και οι κατευθυντήριες γραμμές δεν πρέπει να λαμβάνονται υπόψη κατά την εκτίμηση του κοινοτικού συμφέροντος, δεδομένου ότι από αυτά δεν έχει προκύψει, μέχρι σήμερα, κανένα κανονιστικό πλαίσιο. Επί πλέον, η άποψη περί αρίστης χρησιμοποίησεως των περιορισμένων πόρων που διαθέτει η Επιτροπή είναι απαράδεκτη, καθόσον η επεξεργασία κανονιστικών κειμένων και η έρευνα των καταγγελιών που αφορούν τον ανταγωνισμό εμπíπτουν στις αρμοδιότητες δύο διαφορετικών γενικών διευθύνσεων.

- 40 Ομοίως, η για την εκτίμηση του κοινοτικού συμφέροντος παραπομπή στην απόφαση GD Net και στις σχετικές με αυτήν δεσμεύσεις είναι από νομικής απόψεως εσφαλμένη, καθόσον, αφενός, η απόφαση αυτή ελήφθη βάσει τον κανονισμού 4064/89 και, αφετέρου, η έννοια της δεσπόζουσας θέσεως είναι αντικειμενική έννοια, της οποίας η εφαρμογή δεν μπορεί να εξαρτάται από δεσμεύσεις που έχουν αναλάβει επιχειρήσεις. Εν πάση περιπτώσει, η απόφαση GD Net δεν ασκεί επιρροή εν προκειμένω. Συγκεκριμένα, οι δεσμεύσεις αφορούν μόνο την υποθετική περίπτωση που θα υποβληθεί στα δημόσια ταχυδρομεία αίτηση προσβάσεως στο δίκτυο· με άλλα λόγια, ελλείψει τέτοιας αιτήσεως, η Poste θα μπορεί να συνεχίσει την προνομιακή μεταχείριση της θυγατρικής της εταιρίας. Επί πλέον, οι δεσμεύσεις δεν καλύπτουν όλες τις προβαλλόμενες παραβάσεις και δεν αφορούν τους ίδιους ενδιαφερομένους που αφορά η καταγγελία. Εξάλλου, η Επιτροπή κακώς θεώρησε ανεπαρκή τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισαν οι προσφεύγουσες για να αποδείξουν ότι εξακολουθούν να υφίστανται οι παραβάσεις στους τομείς της διαφημίσεως και της μεταφοράς. Τέλος, η Επιτροπή δεν εξήγησε πώς μπορούσε να έχει τη βεβαιότητα ότι είχαν παύσει οι πρακτικές, ενώ δεν εξέτασε αν είχαν τηρηθεί οι δεσμεύσεις.
- 41 Οι προσφεύγουσες συνάγουν από τα ανωτέρω ότι το μοναδικό στοιχείο που έλαβε υπόψη η Επιτροπή για να καταλήξει στο ότι δεν υφίσταται κοινοτικό συμφέρον στηρίζεται στο ότι δεν έχει υποχρέωση να εξετάζει παρωχημένες παραβάσεις αν το μοναδικό αντικείμενο ή η μοναδική συνέπεια της εξετάσεως αυτής συνίσταται στο να εξυπηρετηθούν τα συγκεκριμένα συμφέροντα των καταγγελλόντων (προτελευταία παράγραφος της Αποφάσεως).
- 42 Όμως, η εξήγηση αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή. Συγκεκριμένα, η διακριτική εξουσία που διαθέτει η Επιτροπή βάσει του άρθρου 3 του κανονισμού 17 δεν μπορεί να ασκείται κατά τρόπο αντίθετο προς τους στόχους των άρθρων 3, στοιχείο ζ', 89, παράγραφος 1, και 155 της Συνθήκης. Επί πλέον, εφόσον το άρθρο 86 επιβάλλει κυρώσεις, εξ ορισμού, για παρωχημένες μορφές συμπεριφοράς, δηλαδή για μορφές συμπεριφοράς που έχουν ήδη λάβει χώρα, είτε αυτές έχουν παύσει είτε όχι, το να περιοριστεί η Επιτροπή, για να απορρίψει μια καταγγελία, στη διαπίστωση ότι έχει παύσει μια παράβαση του άρθρου 86 της Συνθήκης καταλήγει να αφαιρεί από το άρθρο αυτό κάθε πρακτική αποτελεσματικότητα. Συναφώς, οι προσφεύγουσες παραπέμπουν στη νομολογία σχετικά με το άρθρο 169 της Συνθήκης, κατά την οποία, ακόμη και αν η παράβαση έχει παύσει να παράγει τα αποτελέσματά της, εξακολουθεί να υφίσταται συμφέρον να αποδειχθεί η ύπαρξη ή μη της παραβάσεως. Τέλος, το γεγονός ότι η Επιτροπή μπορεί να κινήσει διαδικασία σε περίπτωση μη τηρήσεως των δεσμεύσεων που έχει αναλάβει μια επιχείρηση δεν μπορεί να δικαιολογήσει την απόρριψη καταγγελίας που στηρίζεται στο άρθρο 86 της Συνθήκης.

- 43 Τρίτον, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η μόνη δυνατή λύση για να εξασφαλιστεί αποτελεσματικώς η προστασία του κοινοτικού συμφέροντος συνίστατο στη λήψη αποφάσεως επιβάλλουσας κυρώσεις για τις καταγγελλόμενες πρακτικές.
- 44 Συγκεκριμένα, κατ' αρχάς, οι εργασίες για την επεξεργασία ενός κανονιστικού πλαισίου, το οποίο μάλιστα εξακολουθεί να μην υφίσταται, δεν μπορούν να καταλήξουν στα αποτελέσματα διαδικασίας κινηθείσας βάσει του κανονισμού 17, δηλαδή στον τεματισμό των παραβάσεων του άρθρου 86 (απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Μαΐου 1994, T-37/92, BEUC και NCC κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. II-285, σκέψεις 50 έως 61). Επί πλέον, το εθνικό δικαστήριο που θα εκδίκαζε την υπόθεση αυτή θα βρισκόταν αντιμέτωπο με αρχές του κοινοτικού δικαίου που δεν θα είχαν ακόμη τύχει ειδικής εφαρμογής. Έτσι, μια απόφαση εφαρμογής θα αποτελούσε σημαντική εξέλιξη του δικαίου στο ζήτημα αυτό, απολύτως σύμφωνη με το κοινοτικό συμφέρον.
- 45 Η Επιτροπή ζητεί την απόρριψη αυτού του λόγου ακυρώσεως, υποστηρίζοντας προς τούτο ότι χρησιμοποίησε ορθώς την εξουσία εκτιμήσεως του κοινοτικού συμφέροντος.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 46 Εκ προοιμίου, είναι μεν αληθές ότι το Πρωτοδικείο έχει απαριθμήσει τα στοιχεία που οφείλει ειδικά η Επιτροπή να σταθμίζει κατά την εκτίμηση του κοινοτικού συμφέροντος, η Επιτροπή δικαιούται όμως να λαμβάνει υπόψη, κατά την εκτίμηση αυτή, άλλα στοιχεία που ασκούν επιρροή. Συγκεκριμένα, η εκτίμηση του κοινοτικού συμφέροντος στηρίζεται κατ' ανάγκη σε εξέταση των ιδιαίτερων περιστατικών κάθε υποθέσεως, πραγματοποιούμενη υπό τον έλεγχο του Πρωτοδικείου (προαναφερθείσα απόφαση Automec κατά Επιτροπής, σκέψη 86).
- 47 Εν προκειμένω, λαμβανομένης υπόψη της αναλύσεως στην οποία προέβη το Πρωτοδικείο στο πλαίσιο του πρώτου λόγου ακυρώσεως, η εξέταση της εκτιμήσεως του κοινοτικού συμφέροντος πρέπει να καλύψει το σύνολο της Αποφάσεως. Πράγματι, σε αντίθεση προς τους ισχυρισμούς των προσφευγουσών, η εκτίμηση αυτή δεν περιορίζεται στην προτελευταία παράγραφο της Αποφάσεως.

- 48 Όπως επισημάνθηκε ανωτέρω, η εκτίμηση της Επιτροπής στην Απόφαση περιλαμβάνει δύο μέρη.
- 49 Στο πρώτο μέρος, η Επιτροπή παραπέμπει στο πράσινο βιβλίο και στις κατευθυντήριες γραμμές. Από την Απόφαση προκύπτει ότι η παραπομπή αυτή είχε ως στόχο να διευκρινιστεί το γενικό πλαίσιο εντός του οποίου εντάσσεται η παρούσα υπόθεση, υπενθυμίζοντας τις προσπάθειες της Επιτροπής για τη θέσπιση κανονιστικού πλαισίου αφορώντος, μεταξύ άλλων, τις επίμαχες δραστηριότητες. Στο μέτρο αυτό, το στοιχείο αυτό της συλλογιστικής της Επιτροπής, παρ' όλον ότι εμφανίζεται τυπικώς στην αρχή της συλλογιστικής, έχει, εν προκειμένω, συμπληρωματικό χαρακτήρα. Πρέπει να επισημανθεί ότι η Επιτροπή ουδόλως ισχυρίστηκε ότι, λόγω του πράσινου βιβλίου και των κατευθυντηρίων γραμμών, των οποίων υπογράμμισε τη φύση ως προτάσεων *de lege ferenda*, έχουν παύσει οι καταγγελλθείσες πρακτικές.
- 50 Επί πλέον, η Επιτροπή, εφόσον κατέληξε στο ότι είχαν παύσει οι καταγγελλθείσες πρακτικές, εδικαιούτο να θεωρήσει ότι οι προσπάθειες για την επεξεργασία, για το μέλλον, ενός κανονιστικού πλαισίου, και όχι η εξέταση μιας καταγγελίας σχετικής με παλαιές πρακτικές που έχουν αντιμετωπισθεί, συνιστούσε προσήκουσα χρησιμοποίηση των περιορισμένων πόρων της, έστω και αν, όπως αναφέρουν οι προσφεύγουσες, οι εργασίες αυτές εμπíπτουν, κατά τα ουσιώδη, στις αρμοδιότητες δύο διαφορετικών γενικών διευθύνσεων.
- 51 Το Πρωτοδικείο καταλήγει ότι, λαμβανομένου υπόψη του σκοπού για τον οποίο έγινε μνεία των δύο αυτών εγγράφων, οι προσφεύγουσες δεν δύνανται λυσιτελώς να προσάψουν στην Επιτροπή ότι ανέφερε τα έγγραφα αυτά.
- 52 Στο δεύτερο μέρος της Αποφάσεως, η Επιτροπή εκθέτει ότι οι καταγγελλθείσες πρακτικές έχουν παύσει, λόγω της αποφάσεως GD Net, και ότι οι καταγγέλλουσες δεν απέδειξαν το αντίθετο. Από τα ανωτέρω συνάγει ότι η εξέταση της καταγγελίας, η οποία αφορά παρωχημένες συμπεριφορές, θα είχε ως μοναδικό αντικείμενο ή μοναδική συνέπεια το να εξυπηρετηθούν τα ατομικά συμφέροντα των καταγγελλουσών.

- 53 Πρέπει εν πρώτοις να εξεταστεί αν, κατ' αρχήν, η Επιτροπή δικαιούται να απορρίψει μια καταγγελία για καταχρηστική εκμετάλλευση δεσπόζουσας θέσεως, με βάση την έλλειψη κοινοτικού συμφέροντος, προβάλλοντας ότι στη συνέχεια έπαυσαν οι καταγγελθείσες πρακτικές, με αποτέλεσμα το μοναδικό αντικείμενο ή η μοναδική συνέπεια της εξετάσεως να συνίσταται στην εξυπηρέτηση των ατομικών συμφερόντων των καταγγελλόντων.
- 54 Συναφώς, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι η έκταση των υποχρεώσεων της Επιτροπής στον τομέα του δικαίου του ανταγωνισμού πρέπει να εξετάζεται με γνώμονα το άρθρο 89, παράγραφος 1, της Συνθήκης, το οποίο, στον τομέα αυτόν, αποτελεί ειδική έκφραση της γενικής αποστολής επιβλέψεως που αναθέτει στην Επιτροπή το άρθρο 155 της Συνθήκης (απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Ιουλίου 1994, T-77/92, Parker Pen κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. II-549, σκέψη 63).
- 55 Επί πλέον, όπως υπομνήσθηκε προηγουμένως (βλ. ανωτέρω σκέψη 29), το άρθρο 3 του κανονισμού 17 δεν παρέχει στον υπαβάλλοντα δυνάμει του άρθρου αυτού αίτηση το δικαίωμα να αξιώσει από την Επιτροπή την έκδοση αποφάσεως, κατά την έννοια του άρθρου 189 της Συνθήκης, ως προς το αν υφίσταται ή όχι παράβαση του άρθρου 85 και/ή του άρθρου 86 της Συνθήκης. Έτσι, η Επιτροπή δικαιούται να δίδει διαφορετική προτεραιότητα στην εξέταση των καταγγελιών των οποίων επιλαμβάνεται, είναι δε θεμιτό να αναφέρεται στο κοινοτικό συμφέρον που παρουσιάζει μια υπόθεση ως κριτήριο προτεραιότητας. Μπορεί να απορρίψει μια καταγγελία λόγω ελλείψεως επαρκούς κοινοτικού συμφέροντος για τη συνέχιση της εξετάσεως της υποθέσεως.
- 56 Τέλος, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι το άρθρο 86 της Συνθήκης αποτελεί έκφραση του γενικού σκοπού που θέτει το άρθρο 3, στοιχείο ζ', της Συνθήκης στη δράση της Κοινότητας, δηλαδή της εγκαθιδρύσεως καθεστώτος που να εξασφαλίζει το ανόθευτο του ανταγωνισμού εντός της κοινής αγοράς (απόφαση του Δικαστηρίου της 13ης Φεβρουαρίου 1979, 85/76, Hoffmann-La Roche κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1979/I, σ. 215, συγκεκριμένα σ. 231).
- 57 Ενόψει αυτού του γενικού σκοπού και της αποστολής που έχει ανατεθεί στην Επιτροπή, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι, υπό την επιφύλαξη της αιτιολογήσεως μιας τέτοιας αποφάσεως, η Επιτροπή δύναται νομίμως να αποφασίσει ότι δεν

είναι σκόπιμο να δώσει συνέχεια σε καταγγελία με την οποία καταγγέλλθηκαν πρακτικές που έπαυσαν αργότερα. Τούτο δε ισχύει ακόμη περισσότερο όταν, όπως εν προκειμένω, ο τερματισμός των πρακτικών είναι αποτέλεσμα της δράσεως της Επιτροπής. Συναφώς, το Πρωτοδικείο επισημαίνει ότι μικρή σημασία έχει το με ποια νομική βάση ελήφθη μια απόφαση που θέτει τέλος σε καταγγελλθείσες πρακτικές, δεδομένου ότι το αποτέλεσμα της αποφάσεως αυτής είναι το μόνο που πρέπει να λαμβάνεται υπόψη.

- 58 Σε μια τέτοια περίπτωση, η εξέταση της υποθέσεως και η διαπίστωση παρωχημένων παραβάσεων δεν θα γίνονταν πλέον προς το συμφέρον της εξασφάλισης ανόθευτου ανταγωνισμού εντός της κοινής αγοράς και, συνεπώς, δεν θα ανταποκρίνονταν στην αποστολή που έχει ανατεθεί στην Επιτροπή από τη Συνθήκη. Ο ουσιώδης στόχος της διαδικασίας αυτής θα ήταν να διευκολυνθούν οι καταγγέλλοντες να αποδείξουν ένα πταίσμα ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, προκειμένου να τύχουν αποζημιώσεως.
- 59 Κατά συνέπεια, η Επιτροπή εδικαιούτο να θεωρήσει, εν προκειμένω, ότι, έχοντας θέσει τέλος στις καταγγελλθείσες πρακτικές με τη λήψη άλλης αποφάσεως και έχοντας έτσι εκπληρώσει την αποστολή της για την επίβλεψη της ορθής εφαρμογής της Συνθήκης, το να συνεχίσει τη διαδικασία με μοναδικό σκοπό τον χαρακτηρισμό παρωχημένων περιστατικών από πλευράς του άρθρου 86 της Συνθήκης δεν θα αποτελούσε προσήκουσα χρησιμοποίηση των περιορισμένων πόρων της, ιδίως δε όταν προσπαθεί να θεσπίσει κανονιστικό πλαίσιο στον σχετικό τομέα δραστηριότητας. Η ανάλυση αυτή της Επιτροπής ήταν ακόμη περισσότερο θεμιτή, καθότι, δεδομένης της οριστικής αποφάσεως της να μη δώσει συνέχεια στην εξέταση καταγγελίας με την οποία καταγγέλλθηκε παράβαση του άρθρου 86 της Συνθήκης, τα εθνικά δικαστήρια, ενώπιον των οποίων οι προσφεύγουσες θα προέβαλλαν ενδεχομένως τις απαιτήσεις τους, είναι αρμόδια να αποφανθούν επί της προβαλλομένης παραβάσεως.
- 60 Η νομολογία του Δικαστηρίου σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 169 της Συνθήκης, ακόμη και αν υποτεθεί ότι μπορεί να εφαρμοστεί κατ' αναλογίαν εν προκειμένω όπως υποστηρίζουν οι προσφεύγουσες, δεν μπορεί να μεταβάλει το συμπέρασμα αυτό. Πράγματι, είναι μιν αληθές ότι το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι, ακόμη και όταν η παράβαση έχει αρθεί μετά την προθεσμία που τάχθηκε δυνάμει του άρθρου 169, δεύτερο εδάφιο, διατηρείται συμφέρον για τη συνέχιση της διαδικασίας προκειμένου να θεμελιωθεί η ευθύνη που υπέχει ενδεχομένως το κράτος μέλος συνεπεία της παραβάσεώς του (βλ. ιδίως την απόφαση του Δικαστηρίου της 2ας Δεκεμβρίου 1992, C-280/89, Επιτροπή κατά Ιρλανδίας, Συλλογή 1992, σ. I-6185), η Επιτροπή, όμως, δεν έχει υποχρέωση να συνεχίσει τις ενέργειές της.

- 61 Στη συνέχεια, πρέπει να εξεταστεί αν η Επιτροπή ορθώς συνήγαγε ότι, εν προκειμένω, οι καταγγεληθείσες πρακτικές είχαν παύσει λόγω της λήψεως της απόφασης GD Net.
- 62 Είναι αναγκαίο, προκαταρκτικώς, να υπομνηστεί ότι, στην απόφαση GD Net, η Επιτροπή διαπίστωσε, πρώτον, ότι οι κοινοποιηθείσες συμφωνίες περιείχαν ρήτρα κατά την οποία η ανάθεση μιας υπηρεσίας υπεργολαβίας από την κοινή θυγατρική σ' ένα δημόσιο ταχυδρομείο θα γίνεται έναντι αμοιβής υπό τους συνήθεις όρους του εμπορίου. Εντούτοις, όπως είχαν επισημάνει τρίτοι ανταγωνιστές, η Επιτροπή παρατήρησε ότι, κατά την ημέρα που έλαβε την απόφασή της, τα δημόσια ταχυδρομεία δεν είχαν θέσει σε εφαρμογή μηχανισμούς που να επιτρέπουν να υπολογιστεί επακριβώς το κόστος κάθε μιας από τις παρεχόμενες υπηρεσίες. Ως εκ τούτου, θεώρησε ότι δεν ήταν δυνατόν να αποκλειστούν στρεβλώσεις του ανταγωνισμού. Εντούτοις, έκρινε ότι τα δημόσια ταχυδρομεία δεν θα είχαν καμιά οικονομικής φύσεως δικαιολογία να χορηγήσουν διασταυρούμενες επιδοτήσεις στη θυγατρική τους εταιρία, καθόσον το ατομικό τους μερίδιο επί των κερδών της κοινής θυγατρικής δεν θα ήταν δυνατόν να είναι ανάλογο των επιδοτήσεων που ενδεχομένως θα χορηγούσε κάθε ένα από τα εν λόγω δημόσια ταχυδρομεία. Επί πλέον, τα συμμετέχοντα στη συγκέντρωση αυτή δημόσια ταχυδρομεία δεσμεύτηκαν να παρέχουν τις ίδιες υπηρεσίες σε τρίτους, υπό πανομοιότυπους όρους, επί όσον χρόνο τα ταχυδρομεία δεν θα μπορούν να αποδείξουν τη μη ύπαρξη διασταυρουμένων επιδοτήσεων.
- 63 Ενόψει των στοιχείων αυτών, πρέπει να εξεταστούν τα επιχειρήματα των προσφευγουσών με τα οποία επιχειρείται να αποδειχθεί ότι η απόφαση GD Net δεν έθεσε τέρμα στις καταγγεληθείσες παραβασεις.
- 64 Συναφώς, πρώτον, είναι μεν αληθές ότι, όπως ισχυρίζονται οι προσφεύγουσες, η καταγγελία και η απόφαση GD Net δεν αφορούν όλους τους ίδιους ενδιαφερομένους, με την καταγγελία όμως, στο μέτρο που αυτή αφορούσε την παράβαση του άρθρου 86 της Συνθήκης, καταγγέλθηκε η καταχρηστική εκμετάλλευση της δεσπόζουσας θέσεως της Poste, όπως προκύπτει από το περιεχόμενο της μη γραπτής αυτής καταγγελίας (βλ. ανωτέρω τις σκέψεις 1 και 2), το οποίο παρατίθεται από τις προσφεύγουσες στα δικόγραφα τους στην παρούσα υπόθεση. Όσο για την απόφαση GD Net, αυτή αφορά, μεταξύ άλλων, και την Poste· συνεπώς, η Poste δεσμεύεται νομικώς όχι μόνον από τις διατάξεις των κοινοποιηθεισών συμφωνιών, ιδίως δε από τις διατάξεις περί αμοιβής των υπηρεσιών που παρέχει στο πλαίσιο υπεργολαβίας, αλλά και

βάσει των δεσμεύσεων που προβλέπονται στο παράρτημα της αποφάσεως. Επί πλέον, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι, ως αποτέλεσμα της συγκεντρώσεως, η Poste θα αποσυρόταν από την αγορά των υπηρεσιών της ταχείας επιδόσεως διεθνούς αλληλογραφίας, με αποτέλεσμα να μη διατηρεί πλέον δικές της δραστηριότητες στον τομέα αυτόν που θα της επέτρεπαν να μην τηρήσει τις δεσμεύσεις που είχε αναλάβει.

- 65 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η Επιτροπή δεν υπέπεσε σε σφάλμα αναφερόμενη στην απόφαση GD Net, έστω και αν δεν υφίσταται ταυτότητα των ενδιαφερομένων μερών που αφορά η απόφαση αυτή με τους ενδιαφερομένους που αφορά η καταγγελία.
- 66 Δεύτερον, από την απόφαση GD Net προκύπτει ότι η κοινή θυγατρική θα αποφασίσει μόνη της ποιες υπηρεσίες θα αναθέτει στα δημόσια ταχυδρομεία στο πλαίσιο υπεργολαβίας, δεδομένου ότι οι μητρικές εταιρίες περιορίστηκαν να αναφέρουν τις υπηρεσίες για τις οποίες θα μπορούσε να τεθεί κατά κύριο λόγο τέτοιο ζήτημα. Λαμβανομένων υπόψη των εκφράσεων «θα μπορούσε να τεθεί τέτοιο ζήτημα» και «κατά κύριο λόγο» που χρησιμοποιούνται στην απόφαση GD Net, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι δεν έχει αποκλειστεί καμία συγκεκριμένη υπηρεσία, οπότε όλες οι υπηρεσίες που η κοινή θυγατρική θα αποφασίσει πράγματι να αναθέτει στο πλαίσιο υπεργολαβίας στα δημόσια ταχυδρομεία, ακόμη και πέραν αυτών που απαριθμούνται ρητώς, θα παρέχονται έναντι αμοιβής, υπό τους συνήθεις όρους του εμπορίου, και θα υπόκεινται στις δεσμεύσεις που προβλέπονται στο παράρτημα της αποφάσεως.
- 67 Συνεπώς, η Επιτροπή δεν υπέπεσε σε σφάλμα κρίνοντας ότι οι καταγγελθείσες πρακτικές, στο μέτρο που αφορούσαν τις υπηρεσίες της μεταφοράς και της διαφημίσεως, δεν εξαιρούνταν από τους τομείς που καλύπτει η απόφαση GD Net.
- 68 Τρίτον, όσον αφορά τη βεβαιότητα της Επιτροπής σχετικά με τον τεματισμό των πρακτικών, πρέπει να παρατηρηθεί ότι, εφόσον η Poste δεσμεύεται από τις κοινοποιηθείσες συμφωνίες και από τις δεσμεύσεις, η Επιτροπή ορθώς θεώρησε ότι, άπαξ πραγματοποιήθηκε η συγκέντρωση, πράγμα το οποίο, κατά τα πληροφοριακά στοιχεία που προσκομίστηκαν ενώπιον του Πρωτοδικείου, έλαβε χώρα στις 18 Μαρτίου 1992, οι κανόνες αυτοί τηρούνταν, ελλείψει ενδείξεων περί παραβάσεώς τους.

69. Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι τα αποδεικτικά στοιχεία που επικαλέστηκαν οι προσφεύγουσες με το προαναφερθέν έγγραφο τους της 28ης Νοεμβρίου 1994, σε απάντηση του προαναφερθέντος εγγράφου της Επιτροπής της 28ης Οκτωβρίου 1994, προκειμένου να αποδείξουν ότι εξακολουθούν να υφίστανται οι επίμαχες πρακτικές είναι δύο: αφενός, μια έκθεση δικαστικού επιμελητή, με την οποία διαπιστώνεται η ανάρτηση διαφημιστικού μηνύματος σχετικού με την υπηρεσία «Chronopost» επί οχήματος της Poste, και, αφετέρου, μνεία, στο κείμενο του εγγράφου των προσφευγουσών, περί του ότι «προς το παρόν τα τιμολόγια (εκτός ενδεχομένων εκπτώσεων) της SFMI παραμένουν σημαντικώς χαμηλότερα των τιμολογίων των μελών της SFΕΙ», ισχυρισμός ο οποίος είναι, σε τελική ανάλυση, αστήρικτος. Τα στοιχεία αυτά, ενώ επιτρέπουν την απόδειξη ότι πράγματι παρέχονται υπηρεσίες στο πλαίσιο υπεργολαβίας, δεν επιτρέπουν, αντιθέτως, να υποτεθεί ότι υφίστανται διασταυρούμενες επιδοτήσεις.
70. Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι η Επιτροπή δεν υπέπεσε σε σφάλμα κρίνοντας ότι τα αποδεικτικά αυτά στοιχεία δεν ήταν επαρκή για να δικαιολογήσουν έρευνα.
71. Το συμπέρασμα αυτό δεν επηρεάζεται από το γεγονός, το οποίο επικαλέστηκαν οι προσφεύγουσες κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι η Επιτροπή, τον Ιούλιο του 1996, αποφάσισε να κινήσει τη διαδικασία του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης όσον αφορά τις ενισχύσεις που η Γαλλία χορήγησε στην εταιρία SFMI-Chronopost (ΕΕ 1996, C 206, σ. 3). Πράγματι, η κίνηση της διαδικασίας αυτής δεν αποδεικνύει ότι, όταν ελήφθη η Απόφαση, η Επιτροπή διέθετε επαρκή στοιχεία που να δικαιολογούν την έναρξη έρευνας βάσει του άρθρου 86 της Συνθήκης για την περίοδο μετά τη λήψη της αποφάσεως GD Net.
72. Τέταρτον, το επιχείρημα ότι οι δεσμεύσεις που ανέλαβε, μεταξύ άλλων, η Poste αφορούν μόνο μια υποθετική κατάσταση, υπό την έννοια ότι, αν δεν ζητήσουν τρίτοι να αποκτήσουν πρόσβαση στο δίκτυο των δημοσίων ταχυδρομείων, τίποτε δεν μπορεί να εμποδίσει την Poste να συνεχίσει να χορηγεί στη θυγατρική της διασταυρούμενες επιδοτήσεις, στηρίζεται σε μερική ερμηνεία της αποφάσεως GD Net. Ανεξάρτητα από την τήρηση των δεσμεύσεων, παραμένει το ότι οι συμμετέχοντες στη συγκέντρωση εξακολουθούν να δεσμεύονται από τις ρήτρες της συμβάσεώς τους, περιλαμβανομένης και της ρήτρας βάσει της οποίας κάθε υπηρεσία υπεργολαβίας θα παρέχεται έναντι αμοιβής υπό τους συνήθεις όρους του εμπορίου· επί πλέον, από την απόφαση GD Net προκύπτει ότι, για τα δημόσια ταχυδρομεία, δεν υφίσταται οικονομικής φύσεως δικαιολογία για τη χορήγηση διασταυρούμενων επιδοτήσεων

στην κοινή θυγατρική· την εκτίμηση αυτή που περιέχεται στην απόφαση GD Net, η οποία δεν έχει προσβληθεί ενώπιον του Πρωτοδικείου, δεν αμφισβήτησαν οι προσφεύγουσες με τα δικόγραφα τους στην παρούσα υπόθεση. Στην πραγματικότητα, οι δεσμεύσεις αποτελούν συμπληρωματικό μέτρο εις βάρος των δημοσίων ταχυδρομείων, το οποίο τα υποχρεώνει να χορηγούν πανομοιότυπους όρους, για συγκρίσιμη υπηρεσία, στους άλλους παρέχοντες υπηρεσίες ταχείας επιδόσεως της διεθνούς αλληλογραφίας, επί όσον χρόνο τα ταχυδρομεία δεν θα μπορούν να αποδείξουν την έλλειψη διασταυρούμενων επιδοτήσεων.

- 73 Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι κακώς οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι, αν δεν ζητήσουν τρίτοι να αποκτήσουν πρόσβαση στο δίκτυο της Poste, τίποτε δεν μπορεί να εμποδίσει την Poste να χορηγήει στη θυγατρική της διασταυρούμενες επιδοτήσεις. Τελικά, όπως επισημάνθηκε ανωτέρω, οι προσφεύγουσες δεν μπόρεσαν να προσκομίσουν στοιχεία που να αποτελούν αρχή αποδείξεως ως προς το ότι εξακολούθουσαν να υφίστανται διασταυρούμενες επιδοτήσεις, δυνάμενες να δικαιολογήσουν την έναρξη έρευνας.
- 74 Πέμπτον, με τις απαντήσεις στις γραπτές ερωτήσεις του Πρωτοδικείου, οι προσφεύγουσες άντλησαν επιχειρήματα από το γεγονός ότι η Poste αποσύρθηκε από το κεφάλαιο της εταιρίας GD Net μετά τη λήψη της Αποφάσεως (απόφαση της Επιτροπής της 24ης Ιουλίου 1996, PTT Post/TNT-GD Net, υπόθεση IV/M.787). Το επιχειρήμα αυτό δεν μπορεί να γίνει δεκτό. Συγκεκριμένα, η νέα αυτή κατάσταση δεν μπορεί να επηρεάσει τη νομιμότητα της Αποφάσεως, η οποία πρέπει να εκτιμηθεί κατά τον χρόνο της λήψεώς της (βλ., ως την πλέον πρόσφατη, την απόφαση του Πρωτοδικείου της 22ας Οκτωβρίου 1996, T-79/95 και T-80/95, SNCF και BR κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-1491, σκέψη 48).
- 75 Ενόψει όλων των στοιχείων αυτών, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως είναι απορριπτός.
- 76 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν συντρέχει λόγος να γίνει δεκτό το αίτημα των προσφευγουσών να διαταχθεί η Επιτροπή να προσκομίσει όλα τα έγγραφα από τα οποία προκύπτει η απόδειξη ότι τηρήθηκαν οι επιβληθείσες στο πλαίσιο της υποθέσεως GD Net δεσμεύσεις και ότι τέθηκε τέρμα στις διασταυρούμενες επιδοτήσεις.

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως: παράβαση του άρθρου 190 της Συνθήκης*Επιχειρήματα των διαδίκων*

- 77 Με το πρώτο σκέλος αυτού του λόγου ακυρώσεως, οι προσφεύγουσες προβάλλουν δύο αντιφάσεις της αιτιολογίας.
- 78 Κατ' αρχάς, κατά τις προσφεύγουσες, από την Απόφαση προκύπτει τόσο ότι η Επιτροπή αποφάσισε να μη διενεργήσει έρευνα βάσει του άρθρου 86 της Συνθήκης (προτελευταία παράγραφος της Αποφάσεως) όσο και ότι τα συλλεγόμενα κατά την εξέταση της υποθέσεως στοιχεία δεν επέτρεψαν να δοθεί ευνοϊκή συνέχεια στην καταγγελία (δεύτερη παράγραφος), πράγμα που, στο πλαίσιο της παρούσας υποθέσεως, σημαίνει ότι η Επιτροπή προέβη σε έρευνα και αποφάσισε να θέσει τέρμα σ' αυτή απορρίπτοντας την καταγγελία. Έτσι, υφίσταται στην αιτιολογία αντίφαση, την οποία δεν μπορούν να εξηγήσουν οι φερόμενες διαφορετικές εκδοχές του όρου «έρευνα».
- 79 Στη συνέχεια, η Απόφαση αντιφάσκει με το υπόμνημα αντικρούσεως επί του ζητήματος κατά πόσον οι δεσμεύσεις που αναλήφθηκαν στο πλαίσιο της υποθέσεως GD Nει καλύπτουν τις πτυχές της καταγγελίας σχετικά με τη διαφήμιση και τη μεταφορά.
- 80 Με το δεύτερο σκέλος αυτού του λόγου ακυρώσεως, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η Απόφαση δεν επιτρέπει να συναχθεί ούτε αν η Επιτροπή εξέτασε την αιτίαση περί παραβάσεως του άρθρου 86 της Συνθήκης ούτε γιατί δεν παραβιάστηκε, κατ' αυτήν, η εν λόγω διάταξη.
- 81 Με το τρίτο σκέλος αυτού του λόγου ακυρώσεως, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι η Απόφαση δεν περιέχει καμία αιτιολογία για την απόρριψη της καταγγελίας, κατά το μέρος που αυτή αφορούσε, αφενός, την παράβαση των άρθρων 3, στοιχείο ζ', 5, δεύτερο εδάφιο, και 86 της Συνθήκης και αφετέρου, την παράβαση του άρθρου 90 της Συνθήκης.

- 82 Με το τέταρτο σκέλος αυτού του λόγου ακυρώσεως, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι, στο μέτρο που δεν μπορεί να γίνει δεκτό το επιχείρημα που η Επιτροπή αντλεί από την υπόθεση GD Neri, η έλλειψη κοινοτικού συμφέροντος παραμένει η μοναδική δυνατή αιτιολογία της απορριπτικής αποφάσεως. Όμως, η αιτιολογία αυτή δεν μπορεί να θεωρηθεί, στο παρόν στάδιο εξελίξεως του δικαίου, ότι ευθυγραμμίζεται με την πάγια πρακτική εκδόσεως αποφάσεων και, επομένως, δεν χωρεί συνοπτική αιτιολογία, προ παντός όταν, όπως εν προκειμένω, τα διακυβευόμενα συμφέροντα είναι σημαντικά.
- 83 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι αιτιολόγησε την Απόφαση κατά τρόπο αρκούτως σαφή και συνεκτικό. Συνεπώς, ζητεί την απόρριψη αυτού του λόγου ακυρώσεως.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 84 Με το πρώτο σκέλος του λόγου ακυρώσεως, οι προσφεύγουσες προβάλλουν δύο αντιφάσεις της αιτιολογίας.
- 85 Πρώτον, διατείνονται ότι είναι αντιφατικό να προβάλλεται ο ισχυρισμός ότι δεν θα αρχίσει έρευνα, όταν η Επιτροπή έχει ήδη ερευνήσει τις καταγγελθείσες πρακτικές από πλευράς του άρθρου 86. Ωστόσο, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η άποψη των προσφευγουσών είναι ορθή, από αυτήν προκύπτει απλώς ότι η Επιτροπή, με το να καταλήξει στο ότι δεν έβλεπε συμφέρον να αρχίσει έρευνα, υπέπεσε σε ανακρίβεια, καθότι θα έπρεπε στην πραγματικότητα να δηλώσει ότι δεν έβλεπε το συμφέρον προς συνέχιση της έρευνας. Ένα τέτοιο σφάλμα ορολογίας δεν αρκεί για να δημιουργήσει αντίφαση στην αιτιολογία, δυνάμενη να επηρεάσει την κατανόηση της συλλογιστικής της Επιτροπής.
- 86 Δεύτερον, οι προσφεύγουσες διατείνονται ότι η Απόφαση και το υπόμνημα αντικρούσεως που κατέθεσε η Επιτροπή στο πλαίσιο της παρούσας υποθέσεως έχουν αντιφατική αιτιολογία. Όμως, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι μόνο μια αντίφαση στην ίδια την αιτιολογία της προσβαλλομένης πράξεως μπορεί να επηρεάσει τη νομιμότητά της.

- 87 Κατά συνέπεια, το πρώτο σκέλος του λόγου ακυρώσεως είναι απορριπτέο.
- 88 Επί του δευτέρου σκέλους του λόγου ακυρώσεως, το οποίο αφορά την έλλειψη αιτιολογίας από πλευράς του άρθρου 86 της Συνθήκης, πρέπει να υπομνηστεί ότι η απόρριψη της καταγγελίας στηρίχθηκε αποκλειστικώς στην έλλειψη κοινοτικού συμφέροντος, χωρίς η Επιτροπή να χαρακτηρίσει τις πρακτικές από πλευράς του άρθρου αυτού. Κατά συνέπεια, το σκέλος αυτό του λόγου ακυρώσεως είναι αλυσιτελές.
- 89 Επί του τρίτου σκέλους του λόγου ακυρώσεως, που αφορά την καταγγελία σχετικά με την εκ μέρους του Γαλλικού Δημοσίου παράβαση, αφενός, του άρθρου 90 και, αφετέρου, των άρθρων 3, στοιχείο ζ', 5 και 86 της Συνθήκης, το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι, όπως προκύπτει από τη δεύτερη, τέταρτη και προτελευταία παράγραφο της Αποφάσεως, αυτή αφορά μόνο το σχετικό με το άρθρο 86 της Συνθήκης μέρος της καταγγελίας. Συνεπώς, παρέλκει η εξέταση του τρίτου σκέλους του λόγου ακυρώσεως.
- 90 Επί του τετάρτου σκέλους του λόγου ακυρώσεως, που αφορά την αιτιολόγηση της Αποφάσεως βάσει του κοινοτικού συμφέροντος, πρέπει να υπομνηστεί ότι, κατά πάγια νομολογία, η υποχρέωση αιτιολογήσεως συνίσταται στο να εμφανίζεται, κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο, η συλλογιστική της κοινοτικής αρχής που εξέδωσε την προσβαλλόμενη πράξη, έτσι ώστε να μπορεί ο μὲν προσφεύγων να γνωρίζει τους λόγους που δικαιολογούν το ληφθέν μέτρο για να υπερασπίσει τα δικαιώματά του, ο δε κοινοτικός δικαστής να ασκήσει τον έλεγχό του (απόφαση του Πρωτοδικείου της 9ης Ιανουαρίου 1996, T-575/93, Koelman κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-1, σκέψη 83). Ειδικότερα, βάσει της επιταγής περί αιτιολογήσεως, η Επιτροπή δεν μπορεί να περιοριστεί στο να αναφερθεί αφηρημένα στο κοινοτικό συμφέρον. Έχει υποχρέωση να εκθέσει τις νομικές σκέψεις και τα πραγματικά περιστατικά που την οδήγησαν στο συμπέρασμα ότι δεν υφίσταται επαρκές κοινοτικό συμφέρον δυνάμενο να δικαιολογήσει τη λήψη μέτρων έρευνας (προαναφερθείσα απόφαση Automec κατά Επιτροπής, σκέψη 77).

- 91 Όμως, από την εξέταση του πρώτου και δευτέρου λόγου ακυρώσεως, εκτεθέντων ανωτέρω, προκύπτει ότι η Απόφαση εκθέτει κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο τη συλλογιστική της Επιτροπής, πράγμα που παρέσχε στο Πρωτοδικείο τη δυνατότητα να ασκήσει τον δικαστικό του έλεγχο.
- 92 Συνεπώς, το τέταρτο σκέλος του υπό εξέταση λόγου ακυρώσεως είναι απορριπτό.
- 93 Ενόψει όλων αυτών των στοιχείων, ο τρίτος λόγος ακυρώσεως απορρίπτεται.

Επί του τετάρτου λόγου ακυρώσεως: παραβίαση γενικών αρχών του κοινοτικού δικαίου

- 94 Με το πρώτο σκέλος αυτού του λόγου ακυρώσεως, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι η Επιτροπή παραβίασε την αρχή της χρηστής διοικήσεως, καθόσον ούτε εξέτασε ούτε έλαβε υπόψη ένα από τα κύρια έγγραφα που έχουν επισυναφθεί στην καταγγελία της SFEI, δηλαδή μια οικονομική μελέτη εκπονηθείσα από εταιρία λογιστικού ελέγχου (προαναφερθείσες αποφάσεις Automec κατά Επιτροπής, σκέψη 79, και Parker Pen κατά Επιτροπής, σκέψη 63).
- 95 Με το δεύτερο σκέλος αυτού του λόγου ακυρώσεως, οι προσφεύγουσες διατείνονται ότι η Επιτροπή παραβίασε τη θεμελιώδη αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων. Κατ' εφαρμογήν της αρχής της ιεραρχίας των κανόνων δικαίου, η Επιτροπή δεν μπορεί να επιχειρεί να δικαιολογηθεί με αναφορά στη διακριτική εξουσία που διαθέτει στο πλαίσιο του κανονισμού 17.

- 96 Εν προκειμένω, η Επιτροπή τήρησε σε δύο σημεία διαφορετική στάση από αυτήν που έχει τηρήσει σε άλλες υποθέσεις.
- 97 Πρώτον, η Επιτροπή αποφάσισε να απορρίψει την καταγγελία με το αιτιολογικό ότι επρόκειτο μόνο περί παραβάσεων που διαπράχθηκαν κατά το παρελθόν και ότι η εξέταση θα εξυπηρετούσε μόνο τα ατομικά συμφέροντα των ενδιαφερομένων. Η αιτιολογία αυτή τελεί σε αντίφαση με πολλές προηγούμενες αποφάσεις της Επιτροπής, ιδίως στις περιπτώσεις που η παράβαση διαπιστώθηκε με βάση την καταγγελία τρίτου ανταγωνιστή.
- 98 Δεύτερον, η Επιτροπή δεν εφάρμοσε ούτε την αρχή που έχει αναγνωριστεί από το Δικαστήριο και σύμφωνα με την οποία συνιστά παράβαση του άρθρου 86 το γεγονός ότι μια επιχείρηση κατέχουσα δεσπόζουσα θέση σε συγκεκριμένη αγορά επεκτείνει χωρίς αντικειμενική δικαιολογία τη δεσπόζουσα θέση της προς όφελος μιας θυγατρικής σε μια γειτονική, αλλά χωριστή, αγορά, με κίνδυνο να εξαφανιστεί κάθε ανταγωνισμός εκ μέρους τρίτων επιχειρήσεων που δρουν στην αγορά αυτή (απόφαση του Δικαστηρίου της 13ης Δεκεμβρίου 1991, C-18/88, GB-Inno-BM, Συλλογή 1991, σ. I-5941), ούτε την αρχή σύμφωνα με την οποία το άρθρο 86, σε συνδυασμό με τα άρθρα 3, στοιχείο ζ', και 5, δεύτερο εδάφιο, επιβάλλει στα κράτη μέλη να μην θεσπίζουν ή διατηρούν σε ισχύ μέτρα, ακόμη και νομοθετικής ή κανονιστικής φύσεως, ικανά να εξαλείψουν την πρακτική αποτελεσματικότητα των εφαρμοστέων επί των επιχειρήσεων κανόνων ανταγωνισμού (απόφαση του Δικαστηρίου της 21ης Σεπτεμβρίου 1988, 267/86, Van Eycke, Συλλογή 1988, σ. 4769).
- 99 Η Επιτροπή αρνείται οποιαδήποτε παραβίαση των αρχών της χρηστής διοικήσεως και της απαγορεύσεως των διακρίσεων.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 100 Πρώτον, λαμβανομένου υπόψη ότι η Απόφαση απορρίπτει την καταγγελία λόγω ελλείψεως κοινοτικού συμφέροντος, ουσιαστικώς καθόσον οι πρακτικές

είχαν παύσει λόγω της αποφάσεως GD Net της 2ας Δεκεμβρίου 1991, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι δεν μπορεί να συνιστά παραβίαση της αρχής της χρηστής διοικήσεως η μη αξιοποίηση μιας εκθέσεως πραγματογνωμοσύνης της 6ης Δεκεμβρίου 1990, με την οποία επεχειρείτο να αποδειχθεί η ύπαρξη των καταγγελλθεισών πρακτικών μέχρι το 1989, δηλαδή για περίοδο προγενέστερη της λήψεως της αποφάσεως GD Net.

- 101 Δεύτερον, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι η αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων απαιτεί να μην αντιμετωπίζονται κατά διαφορετικό τρόπο συγκρίσιμες καταστάσεις, εκτός αν η διαφοροποίηση παρίσταται εξ αντικειμένου δικαιολογημένη (απόφαση του Πρωτοδικείου της 11ης Ιουλίου 1996, T-146/95, Bernardi κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1996, σ. II-769, σκέψη 37).
- 102 Συναφώς, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, κατ' αρχάς, ότι οι προσφεύγουσες ουδόλως απέδειξαν ότι, σε μια κατάσταση συγκρίσιμη με την υπό κρίση, όπου οι επίμαχες πρακτικές έπαυσαν λόγω προηγηθείσας αποφάσεως της Επιτροπής, η Επιτροπή διενήργησε παρά ταύτα έρευνα βάσει του άρθρου 86 της Συνθήκης για τα παρωχημένα περιστατικά. Κατά συνέπεια, οι προσφεύγουσες δεν απέδειξαν την υποτιθέμενη παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων.
- 103 Στη συνέχεια, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι οι προσφεύγουσες δεν μπορούν να επικαλεσθούν διακρίσεις κατά την εφαρμογή του άρθρου 86 της Συνθήκης, καθόσον η Απόφαση στηρίχθηκε αποκλειστικώς στην έλλειψη κοινοτικού συμφέροντος και, ως εκ τούτου, η Επιτροπή δεν χαρακτήρισε τα καταγγελλθέντα περιστατικά από πλευράς του άρθρου αυτού.
- 104 Τέλος, οι προσφεύγουσες δεν μπορούν να επικαλεσθούν διακρίσεις κατά τη συνδυασμένη εφαρμογή των άρθρων 3, 5 και 86 της Συνθήκης, καθόσον, όπως έχει ήδη επισημανθεί, αντικείμενο της Αποφάσεως υπήρξε μόνο το σχετικό με το άρθρο 86 της Συνθήκης μέρος της καταγγελίας.
- 105 Κατά συνέπεια, ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως είναι επίσης απορριπτός.

Επί του πέμπτου λόγου ακυρώσεως: κατάχρηση εξουσίας

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 106 Με το πρώτο σκέλος αυτού του λόγου ακυρώσεως, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι, στηριζόμενη μόνο στις νομοπαρασκευαστικές εργασίες και σε διαδικασία εφαρμογής του κανονισμού 4064/89, η Επιτροπή καταστρατήγησε την προβλεπόμενη από τον κανονισμό 17 διαδικασία, ενεργώντας έτσι κατά κατάχρηση διαδικασίας (απόφαση του Δικαστηρίου της 21ης Φεβρουαρίου 1984, 140/82, 146/82, 221/82 και 226/82, *Walzstahl-Vereinigung* και *Thyssen* κατά Επιτροπής, Συλλογή 1984, σ. 951, σκέψη 28).
- 107 Με το δεύτερο σκέλος αυτού του λόγου ακυρώσεως, οι προσφεύγουσες, για να αποδείξουν την ύπαρξη καταχρήσεως εξουσίας, προβάλλουν τους ακόλουθους ισχυρισμούς.
- 108 Πρώτον, η διαδικασία που διεξήγαγε η Επιτροπή συνίστατο μόνο σε παρελκυστικές επιστολές και υπεκφυγές.
- 109 Δεύτερον, η Poste παρενέβη «σαφέστατα» στο πλαίσιο της εξετάσεως της παρούσας υποθέσεως, όπως παρενέβη προκειμένου να επιτύχει από την Επιτροπή σημαντικές τροποποιήσεις του πράσινου βιβλίου.
- 110 Τρίτον, οι μεταστροφές της Επιτροπής είχαν ως συνέπεια, και χωρίς αμφιβολία ως σκοπό, να καθυστερήσει η εκτίμηση της νομιμότητας των επιλογών της.

- 111 Τέταρτον, από τις δηλώσεις των μελών της Επιτροπής που ήταν διαδοχικώς αρμόδια για τα θέματα ανταγωνισμού προκύπτει η διφορούμενη στάση της Επιτροπής, η οποία δημοσίως είναι προσηλωμένη στην τήρηση του ανταγωνισμού στον ταχυδρομικό τομέα, αλλά στην πραγματικότητα έχει υποχωρήσει στις πιέσεις ορισμένων κρατών και ταχυδρομικών αρχών, όπως μαρτυρεί η αντιμετώπιση μιας άλλης καταγγελίας, η οποία κατατέθηκε το 1988 από την International Express Carrier Conference, σχετικά με την αναταχυδρόμηση («re-mail»).
- 112 Πέμπτον, ενώ έχουν διατυπωθεί σαφώς οι κανόνες που έχουν εφαρμογή κατά των πρακτικών των διασταυρουμένων επιδοτήσεων, η Επιτροπή αρνήθηκε να κάνει χρήση των εξουσιών που διαθέτει βάσει του κανονισμού 17.
- 113 Τέλος, οι προσφεύγουσες αναφέρονται σε έγγραφο της 1ης Ιουνίου 1995 του επιτρόπου L. Brittan προς τον Πρόεδρο της Επιτροπής, από το οποίο προκύπτει ότι η Επιτροπή αποφάσισε να μην επιβάλει κυρώσεις για τις καταγγελλθείσες παραβάσεις, ενόψει της διαμορφώσεως μιας ταχυδρομικής πολιτικής από το Συμβούλιο.
- 114 Η Επιτροπή ζητεί την απόρριψη αυτού του λόγου ακυρώσεως, ο οποίος, κατ' αυτήν, στερείται οποιουδήποτε σοβαρού ερείσματος.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 115 Επί του πρώτου σκέλους του λόγου ακυρώσεως, το οποίο αφορά την κατάχρηση διαδικασίας, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι η Επιτροπή δεν έχει υποχρέωση να διεξάγει έρευνα οσάκις της υποβάλλεται αίτηση βάσει του άρθρου 3 του κανονισμού 17· εντούτοις, έχει υποχρέωση να εξετάζει με προσοχή τα πραγματικά και νομικά στοιχεία που της γνωστοποιεί ο καταγγέλλων (προαναφερθείσες αποφάσεις Automec κατά Επιτροπής, σκέψη 79, BEUC και NCC κατά Επιτροπής, σκέψη 45, και απόφαση της 24ης Ιανουαρίου 1995, T-74/92, Ladbroke Racing κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-115, σκέψη 58).

Εν προκειμένω, από την εξέταση του δευτέρου και του τρίτου λόγου ακυρώσεως προκύπτει ότι η Επιτροπή ορθώς απέρριψε την καταγγελία λόγω ελλείψεως κοινοτικού συμφέροντος. Υπό τις συνθήκες αυτές, οι προσφεύγουσες δεν απέδειξαν την ύπαρξη καταχρήσεως διαδικασίας.

- 116 Επί του δευτέρου σκέλους του λόγου ακυρώσεως, πρέπει να υπομνηστεί ότι μια απόφαση έχει εκδοθεί κατά κατάχρηση εξουσίας μόνον όταν προκύπτει, βάσει αντικειμενικών, κρίσιμων και συγκλινουσών ενδείξεων, ότι ελήφθη με αποκλειστικό ή, τουλάχιστον, πρωταρχικό σκοπό άλλον από αυτούς που επικαλείται (βλ., ως την πλέον πρόσφατη, την απόφαση του Δικαστηρίου της 12ης Νοεμβρίου 1996, C-84/94, Ηνωμένο Βασίλειο κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1996, σ. I-5755, σκέψη 69).
- 117 Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο εκτιμά, κατ' αρχάς, ότι η φερόμενη παρέμβαση της Poste για να επιτύχει από την Επιτροπή τη θέση της υποθέσεως στο αρχείο, οι εικασίες με αντικείμενο τις υποτιθέμενες μεταστροφές της Επιτροπής και οι παρατηρήσεις των προσφευγουσών που αντλούνται από έγγραφο του L. Brittan προς τον Πρόεδρο της Επιτροπής, το οποίο δεν περιέχεται στη δικογραφία και του οποίου ούτε καν η ύπαρξη επιβεβαιώνεται από κάποιο στοιχείο, βασιζονται μόνο σε ισχυρισμούς που είναι αστήρικτοι και, επομένως, δεν μπορούν να αποτελέσουν ενδείξεις ικανές να στοιχειοθετήσουν κατάχρηση εξουσίας.
- 118 Εξάλλου, ο ισχυρισμός ότι η διαδικασία συνίστατο μόνο σε παρελκυστικές επιστολές δεν στηρίζεται στα πραγματικά περιστατικά. Συναφώς, πρέπει να υπομνηστεί ότι η καταγγελία της 21ης Δεκεμβρίου 1990 αφορούσε μόνο το άρθρο 92 της Συνθήκης· μόνο κατόπιν, το αργότερο στις 18 Μαρτίου 1991, εξετάστηκαν από πλευράς του άρθρου 86 της Συνθήκης τα περιστατικά που εκτίθενται στην καταγγελία. Επί πλέον, δεν μπορεί να καταλογιστεί στην Επιτροπή η περίοδος από τον Μάιο του 1992 έως τον Ιούνιο 1994, κατά την οποία η υπόθεση ήταν εκκρεμής ενώπιον του Πρωτοδικείου και στη συνέχεια ενώπιον του Δικαστηρίου. Ενόψει των στοιχείων αυτών, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι η Επιτροπή επέδειξε εν προκειμένω την απαιτούμενη επιμέλεια, έστω και αν δεν κατέληξε στα συμπεράσματα που επιθυμούσαν οι προσφεύγουσες.

- 119 Ούτε ο ισχυρισμός σχετικά με τη διαφορούμενη στάση της Επιτροπής στον τομέα των υπηρεσιών ταχυδρομείου στηρίζεται σε κάποια στοιχεία. Συναφώς, η αναφορά στην αντιμετώπιση, εκ μέρους της Επιτροπής, μιας άλλης καταγγελίας που κατατέθηκε από άλλον ενδιαφερόμενο και αφορά διαφορετική δραστηριότητα δεν ασκεί επιρροή προκειμένου να προσδιοριστεί αν, εν προκειμένω, η Απόφαση ελήφθη κατά κατάχρηση εξουσίας.
- 120 Για τους ίδιους λόγους με τους εκτιθεμένους ανωτέρω, το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν έκανε χρήση των εξουσιών που διαθέτει βάσει του κανονισμού 17, ιδίως δε με το να ζητήσει την παροχή πληροφοριών, δεν μπορεί να αποτελέσει αντικειμενική ένδειξη περί υπάρξεως καταχρήσεως εξουσίας.
- 121 Ενόψει όλων αυτών των στοιχείων, ο πέμπτος λόγος ακυρώσεως είναι απορριπτός.
- 122 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι δεν συντρέχει λόγος να δεχθεί το αίτημα των προσφευγουσών να διατάξει την προσκόμιση όλων των εγγράφων από τα οποία προκύπτει ότι εσκεμμένως, ειδικά για να ευνοηθεί ένας γενικός πολιτικός διακανονισμός του ζητήματος της ελευθερώσεως του ταχυδρομικού τομέα, αρνήθηκε η Επιτροπή να συναγάγει τις συνέπειες των παραβάσεων των κανόνων ανταγωνισμού τις οποίες υποτίθεται ότι διαπίστωσε.
- 123 Επομένως, η προσφυγή είναι στο σύνολό της απορριπτέα.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 124 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα εφόσον υπάρχει

σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Εφόσον οι προσφεύγουσες ηττήθηκαν και υπήρξε σχετικό αίτημα της Επιτροπής, οι προσφεύγουσες πρέπει να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.**
- 2) Καταδικάζει τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα.**

Vesterdorf

Briët

Potocki

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 15 Ιανουαρίου 1997.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

B. Vesterdorf